
[2015-27-RE](#)

CAUSA 2015-27-RE

(Cierco Noguer c/ Principat d'Andorra)

Número de registre 360-2015. Recurs d'empara

Sentència del 13 d'octubre del 2015

BOPA núm. 73, del 28 d'octubre del 2015

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 4 de setembre del 2015, per la representació processal dels Srs. Higini i Ramon Cierco Noguer, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara, contra l'aute del 13 de maig del 2015, dictat pel batlle de guàrdia, i contra la sentència del 20 d'agost del mateix any, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, en el marc del procediment urgent i preferent, per una presumpta vulneració dels drets fonamentals a ser informats de l'acusació, a un procés degut i a la defensa, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets constitucionals esmentats, reconeixent el dret dels recurrents a poder tenir accés, consultar i obtenir còpia de l'expedient sancionador núm. EB-04/95-01/15 incoat per l'INAF. Per consegüent, ordenar l'INAF a entregar aquesta còpia íntegra als recurrents i condemnar-lo al pagament de totes les despeses processals ocasionades en seu constitucional i en el marc del procediment urgent i preferent;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 7 de setembre del 2015, que va admetre a tràmit, sense efectes suspensius, la causa 2015-27-RE;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 23 de setembre del 2015, pel Ministeri Fiscal;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 24 de setembre del 2015, per l'INAF;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per les parts i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Juan Antonio Ortega Díaz-Ambrona;

Antecedents

Primer

El 10 de març del 2015, l'Institut Nacional Andorrà de Finances (INAF) va notificar al Sr. Higini Cierco Noguer, president del Consell d'Administració de l'entitat Banca Privada d'Andorra, SA (BPA), l'inici d'un procediment sancionador contra aquesta entitat "*com a presumpta autora i responsable d'una infracció molt greu i contra els presumptes subjectes responsables de la possible infracció comesa per la referida societat, d'acord amb la informació i documentació a la qual ha tingut accés l'INAF en l'exercici de les seves funcions en tant que autoritat del sistema financer andorrà.*"

Al mateix temps, es notificava igualment que s'havia aprovat com a mesura cautelar restringir el camp d'actuació de la BPA mitjançant el nomenament de dues persones que havien d'exercir de manera mancomunada funcions d'intervenció.

L'11 de març del 2015, és a dir, l'endemà mateix, l'INAF, mitjançant una carta adreçada al Sr. Ramon Cierco Noguer, vicepresident del Consell d'Administració de la BPA, va notificar que deixava sense efecte la mesura cautelar adoptada el dia abans, suspenia provisionalment a tots els membres del Consell d'Administració i a tres membres de la Direcció General de la BPA i nomenava tres administradors provisionals mancomunats.

Segon

El 13 d'abril del 2015, la representació lletrada dels Srs. Higini i Ramon Cierco Noguer en qualitat d'accionistes principals i majoritaris de la BPA, acompanyada d'un notari del Principat es van personar a les dependències de l'INAF per tal de poder conèixer i analitzar l'estat de la tramitació del procediment sancionador i, segons les al·legacions d'aquesta part, per obtenir còpies de la documentació inclosa en l'expedient.

L'INAF va contestar que la petició s'havia de fer per escrit, contestació que podria ser negativa, atès que l'expedient de referència no era públic.

Tercer

El 15 d'abril del 2015, la representació processal dels Srs. Higini i Ramon Cierco Noguer va presentar davant la Batllia de Guàrdia un procediment urgent i preferent per la vulneració dels seus drets a ser informats de l'acusació i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

El 13 de maig del 2015, el batlle de guàrdia va dictar un aute mitjançant el qual acordava no donar lloc a la demanda interposada, ja que considerava essencialment que els plantejaments i les pretensions adduïdes pels demandants eren prematurs, atès que, d'una banda, no s'havia demanat per escrit a l'INAF conèixer l'expedient i, d'altra banda, l'expedient sancionador es trobava en una fase inicial i prèvia.

Quart

La representació processal dels Srs. Higini i Ramon Cierco Noguer va interposar un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió i, el 20 d'agost del 2015, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia dictava una sentència que desestimava aquest recurs i confirmava la resolució de la Batllia de Guàrdia.

En la seva sentència la Sala Administrativa exposa l'abast del dret a ser informat de l'acusació i aplica els principis desenvolupats al cas concret plantejat en relació amb les cartes trameses a la BPA per l'INAF i a l'acta aixecada pel notari del Principat. La Sala Administrativa conclou que el president del Consell d'Administració de la BPA va ser clarament informat dels greuges contra la BPA i afegeix que el detall dels fets recriminats i les propostes de les sancions eventuais s'han de posar en coneixement del presumpte responsable en el plec de càrrecs (art. 8.1 de la Llei de regulació del règim disciplinari del sistema financer). Per tant, conclou que l'INAF ha acomplert les exigències d'informació de l'article 8 esmentat i que els demandants no acrediten cap perjudici efectiu per a l'exercici del seu dret a la defensa.

Cinquè

El 4 de setembre del 2015, la representació processal dels Srs. Higini i Ramon Cierco Noguer va interposar un recurs d'empara, contra l'aute del 13 de maig del 2015, dictat pel batlle de guàrdia, i contra la sentència del 20 d'agost del mateix any, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, en el marc del procediment urgent i preferent, per una presumpta vulneració dels drets fonamentals a ser informats de l'acusació, a un procés degut i a la defensa, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

La part recurrent articula el seu escrit d'empara al voltant de la vulneració del dret a ser informat de l'acusació que derivaria al seu torn en la vulneració del dret a un procés degut i del dret a la defensa, reconeguts tots ells a l'article 10 de la Constitució.

En primer lloc, destaca que d'ençà la notificació de la incoació del procediment sancionador, és a dir, fa més de 5 mesos, encara es desconeixen els fets que haurien motivat realment l'obertura de l'expedient i sobretot quina seria la infracció molt greu que s'hauria comés. L'INAF ha pretès justificar aquesta situació al·legant que l'accés a l'expedient només es pot produir després de la notificació del plec de càrrecs. Segons el parer d'aquesta part, això seria una situació anòmla que a més es pot perllongar durant molt de temps, malgrat s'hagin adoptat mesures cautelars al seu encontre.

La part recurrent cita i analitza les disposicions legals d'aplicació en aquesta causa, concretament l'article 123 ter de la Llei 45/2014, del 18 de desembre, de modificació del Codi de l'Administració que precisa de manera clara els drets de qualsevol persona subjecte a un expedient sancionador, i els articles 8.1 i 12.3 de la Llei de regulació del règim disciplinari del sistema financer, el primer,

relatiu a la informació de la infracció suposadament comesa i, el segon, sobre l'adopció de les mesures cautelars. Malgrat la claredat d'aquestes disposicions, l'INAF en cap moment ha indicat quina seria la infracció molt greu presumptament comesa per l'entitat o per les persones eventualment responsables. Per consegüent, aquesta part discrepa de la conclusió a la qual arriba la sentència de la Sala Administrativa en el marc del recurs d'apel·lació, ja que és evident que l'INAF no ha acomplert les exigències d'informació de l'article 8 abans esmentat, com tampoc s'entén que calgui esperar a la formulació del plec de càrrecs; ja en la fase prèvia s'ha de poder al·legar en defensa pròpia que no hi ha lloc a cap plec de càrrecs.

Aquesta part insisteix en què no s'ajusta a Dret ni a raó que en la tramitació d'un procediment administratiu sancionador, la persona interessada no pugui tenir accés a l'expedient administratiu, no pugui saber quins fets han motivat l'obertura del procediment ni quina seria la infracció suposadament comesa. En cap llei s'estableix que no es pot ser informat de l'acusació fins a la notificació del plec de càrrecs. Dels escrits de l'INAF, en el marc del procediment urgent i preferent, es desprèn que no s'ha pogut vulnerar el dret a la defensa dels recurrents quan encara no hi ha cap acusació concreta. Tot i això, a banda de les disposicions legals citades, l'INAF ha pogut invocar una acusació genèrica, suspendre provisionalment l'òrgan d'administració de la BPA i deixar les persones suspeses en la ignorància de la infracció comesa la qual, de fet, motiva la seva suspensió.

De manera concomitant si no es pot tenir accés a l'expedient sancionar també es vulnera el dret a un procés degut i a la defensa dels recurrents. El Codi de l'Administració disposa de manera igualment clara que els administrats tenen el dret a conèixer els documents administratius en qualsevol moment, així com l'estat de la tramitació del procediment sancionador i a obtenir còpies dels documents que hi constin (articles 42.1, 109 i 123 ter). Per consegüent, és evident que el dret a obtenir informació de l'expedient és un dret de configuració legal i no se satisfà amb la mera consulta de l'expedient, sinó que cal facilitar-ne còpies si aquelles es demanen expressament (veg. sentència del 19 de setembre del 2005 de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia).

L'INAF ha denegat l'accés a l'expedient sancionar, així com a obtenir còpies del mateix, després que la representació lletrada d'aquesta part, acompanyada d'un notari del Principat, les hi demanés expressament i l'INAF no pot al·legar que desconeix la precisa i concreta petició formulada pels recurrents. La resistència de l'INAF a facilitar l'expedient en qüestió és il·legal i inadmissible, allò que l'INAF està ocultant no té res a veure amb la seguretat pública, ni amb el secret professional ni amb la protecció de la intimitat, excepcions que poden donar-se, però l'àmbit de l'expedient en litigi entra totalment en el dret d'accés als documents administratius que és el fonament consubstancial del principi de transparència que ha de regir l'actuació de les Administracions Públiques.

En aquest sentit cita la jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans, així com la Carta de Drets Fonamentals de la Unió Europea, per concloure que el dret d'accés a l'expedient i a la informació es considera un dret fonamental i que és sorprenent que el Tribunal Superior de Justícia pretengui que el fet que s'obligui als recurrents a sol·licitar per escrit la possibilitat de poder examinar l'expedient, amb la possibilitat certa d'una contestació negativa, no vulneri els drets a un procés degut i a la defensa, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets constitucionals esmentats, reconeixent el dret dels recurrents a poder tenir accés, consultar i obtenir còpia de l'expedient sancionador núm. EB-04/95-01/15 incoat per l'INAF. Per consegüent, ordenar l'INAF a entregar aquesta còpia íntegra als recurrents i condemnar-lo al pagament de totes les despeses processals ocasionades en seu constitucional i en el marc del procediment urgent i preferent.

Sisè

El 7 de setembre del 2015, el Tribunal Constitucional va admetre a tràmit aquest recurs d'empara, sense efectes suspensius, i va traslladar la causa al Ministeri Fiscal i a l'INAF per tal que presentessin les al·legacions que estimessin escaients.

Setè

El 23 de setembre del 2015, el Ministeri Fiscal va presentar un escrit mitjançant el qual demana la inadmissió a tràmit d'aquesta causa per la manca manifesta de contingut constitucional de les seves pretensions, d'acord amb l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

El Ministeri Fiscal no comparteix les al·legacions efectuades per la part recurrent i considera que les resolucions objecte de recurs han valorat els elements probatoris i els arguments de les parts i han aplicat de manera lògica i motivada l'ordenament jurídic. De fet, en aquesta causa les vulneracions al·legades apareixen com sent prematures, ja que l'expedient sancionador del qual es tracta es troba encara en fase prèvia al plec de càrrecs. En el moment en què es notifiqui el plec de càrrecs es podran desenvolupar les peticions dels recurrents, ja sigui en aplicació de la Llei de regulació del règim disciplinari del sistema financer, ja sigui en aplicació de la normativa pròpia de la matèria examinada. Afirmar que els documents de notificació preceptiva a les persones imputades són: el plec de càrrecs esmentat, l'exposició dels fets imputats, la referència dels preceptes legals infringits i la proposta de sanció. A més, com ho destaca la Sala Administrativa, els recurrents no acrediten cap perjudici efectiu per a l'exercici del seu dret a la defensa.

Segons el parer del Ministeri Fiscal donar lloc a la pretensió dels recurrents buidaria de contingut l'objecte de l'expedient examinat, ja que es tindria accés *contra legem* al contingut de l'expedient sancionador amb anterioritat al plec de càrrecs. Cita sobre aquest punt la sentència del 22 de març del 2013 de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia que així ho declara. Destaca igualment, que la BPA ja va presentar un altre procediment urgent i preferent amb el mateix objecte que es tracta en aquesta causa i del qual va desistir en fase d'apel·lació.

Per acabar, recorda la funció del Tribunal Constitucional en el marc d'un recurs d'empara i que el dret a la jurisdicció no comporta el dret a obtenir una resolució estimatòria.

Vuitè

El 24 de setembre del 2015, l'INAF va presentar un escrit d'al·legacions en què contesta i s'oposa a les al·legacions dels recurrents. Pel que fa a la vulneració del dret a ser informat de l'acusació, després de recordar el contingut d'aquest dret i de definir el seu abast, conclou que té el seu sentit en la mesura en què és un instrument necessari per a exercir el dret a la defensa. D'acord amb la jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans, recorda que el procediment s'ha d'examinar en el seu conjunt, així mateix, d'acord amb la jurisprudència del Tribunal Constitucional, recorda que cal l'existència d'una indefensió material per donar lloc al recurs.

Segons el parer de l'INAF, d'una banda, les seves decisions, tant la incoació del procediment sancionador, com l'adopció de les mesures cautelars, són ajustades a Dret. A més, considera que en

la incoació de l'expedient es detallen a bastament els fets origen de la incoació, la presumpta infracció i els responsables d'aquesta infracció (infracció molt greu de l'article 15 de la Llei reguladora del règim del sistema financer). Per consegüent, els recurrents estaven perfectament informats dels greuges adreçats a la BPA. Així mateix, coneixien igualment els motius que justificaven les mesures cautelars subsegüents. I allò que no poden pretendre és que la incoació d'aquest expedient compleixi el mateix grau de precisió que un plec de càrrecs.

D'altra banda, l'INAF sosté que el dret a la defensa s'ha d'exercir amb la seva màxima efectivitat en el plec de càrrecs, moment en el qual es concreta l'acusació i partir del qual els recurrents podran proposar proves i formular l'escrit de descàrrec abans que s'adopti la resolució administrativa sancionadora. Així ho preveu la Llei de regulació del règim disciplinari del sistema financer (article 8.1) i la jurisprudència del Tribunal Superior de Justícia.

Aquesta part considera que els recurrents s'han limitat a denunciar formalment una vulneració abstracta del seu dret a la defensa sense justificar cap perjudici real i efectiu.

Pel que fa a la vulneració dels drets a un procés degut i a la defensa, l'INAF precisa que no es va oposar a l'accés a l'expedient ni a obtenir-ne còpies. Sí que va demanar per contra una sol·licitud per escrit. I, si bé és cert que l'article 123 ter del Codi de l'Administració no preveu aquesta formalitat, és igualment cert que tampoc l'exclou. Ara bé, segons el parer d'aquesta part, aquesta formalitat, que la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia també reté, no representa un requisit excessiu. En lloc de presentar la seva demanda per escrit, els recurrents van optar per iniciar un procediment urgent i preferent. Tot i això insisteix en què el requisit exigint no restringia el dret d'accés a l'expedient, ni el dret fonamental a la defensa, ja que pel fet d'estar en la fase inicial del procediment els recurrents no depenien de cap termini per presentar la seva defensa. Aquesta part recorda que el dret d'accés a l'expedient és un dret de configuració legal i només té un abast constitucional si es vincula amb la vulneració del dret a la defensa, en aquest cas s'ha de reiterar que els recurrents es limiten a denunciar una indefensió general i abstracta.

El mateix cal dir respecte de les mesures cautelars adoptades l'11 de març del 2015 i impugnades davant la jurisdicció ordinària el 10 d'abril següent, és a dir, abans de demanar la consulta de l'expedient (acta notariada del 13/04 a les 12.00 h). Per consegüent, els recurrents no poden ara, sense incórrer en una contradicció, al·legar la vulneració del seu dret a la defensa per la manca d'accés a l'expedient sancionador. En el marc de la causa esmentada, els recurrents han tingut accés a les actuacions que componen l'expedient sancionat en litigi, des del seu inici fins a la comunicació de les mesures cautelars. Per tant, no és cert que no hagin tingut accés en cap moment a aquest expedient i, per tant, que desconeguin els fets que van motivar la seva incoació.

Per acabar i pels motius adduïts en aquest escrit, l'INAF demana que es desestimi íntegrament aquest recurs d'empara, ja que no s'han vulnerat cap dels drets al·legats i demana que es condemni la part recurrent al pagament de les costes processals, inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

Subsidiàriament, pel que fa a la petició de la part recurrent en relació amb les costes generades en el marc del procediment urgent i preferent, remarca que aquesta qüestió desborda la qüestió constitucional, es tracta d'una qüestió de legalitat ordinària reservada als tribunals ordinaris i que no correspon resoldre al Tribunal Constitucional.

Les parts i el Ministeri Fiscal van presentar els seus escrits de conclusions en què reproduïen les al·legacions i els arguments continguts en els seus escrits anteriors.

Fonaments jurídics

Primer

El procediment urgent i preferent, que està a l'origen d'aquest recurs d'empara, es va presentar davant la Batllia de Guàrdia, el 15 d'abril del 2015. Els recurrents hi al·legaven la vulneració del seu dret a ser informats de l'acusació i del seu dret a un procés degut.

Com es dedueix dels documents mateixos aportats pels recurrents, l'Institut Nacional Andorrà de Finances (INAF) havia tramés dues cartes de notificació d'un procediment sancionador a cada un d'ells, el 10 i l'11 de març del 2015.

Per consegüent, en aquest recurs s'ha d'examinar si l'actitud de l'INAF, entre aquestes dates del 10 i del 11 de març del 2015 com a "*terminus a quo*" i, el 15 d'abril del mateix any, com a terme final, va vulnerar els drets constitucionals dels recurrents a ser informats de "*l'acusació*" i a un procés degut.

D'aquesta manera la sentència que ara ens ocupa només està referida a saber si les vulneracions denunciades s'han produït en aquest lapse de temps, de poc més d'un mes, sense que es pugui extrapol·lar en cap sentit a allò que hagi pogut succeir amb posterioritat, que podrà ser examinat, si es planteja, en temps i forma, més endavant en un altre possible recurs d'empara. Altrament dit, en virtut del principi dels límits temporals de la cosa jutjada, aquesta sentència no entra en absolut a considerar fets o omissions posteriors al 15 d'abril del 2015, com sembla sol·licitar-se en alguna al·legació que esmenta la manca del plec de càrrecs en els últims cinc mesos, o com consta en l'escrit de conclusions dels recurrents en què s'al·ludeix als últims sis mesos.

Segon

La pretensió dels recurrents en aquest recurs d'empara, va ser, en primer lloc, desestimada per la Batllia. Efectivament, la demanda dels recurrents, registrada el 15 d'abril del 2015, va ser desestimada mitjançant un aute del batlle de guàrdia del 13 de maig del 2015. Contra aquest aute, el 22 de maig següent, els recurrents van presentar un recurs d'apel·lació que va ser desestimat, mitjançant sentència, el 20 d'agost del mateix any, per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

Sense que consti cap altra activitat impugnatòria, els recurrents van formalitzar el recurs d'empara objecte d'examen, registrat al Tribunal Constitucional el mateix dia de la seva data, és a dir, el 4 de setembre del 2015. En el "*Suplico*" no s'especifica quina decisió judicial s'impugna. Es denuncia, de manera genèrica, que s'han vulnerat els seus drets a un procés degut i a la defensa, reconeguts a l'article 10 de la Constitució. I, es demana al Tribunal Constitucional que reconegui als recurrents el

seu dret de consultar l'expedient sancionador que els afecta i a obtenir-ne una còpia íntegra, que els hi haurà de ser tramesa. Així mateix, sol·liciten la condemna en costes de l'altra part, és a dir, l'INAF.

Tercer

Plantejat el recurs d'empara en aquests termes, i sempre dins els límits temporals abans indicats, no s'aprecia, en aquest període, cap vulneració de rellevància constitucional que pugui derivar en la seva estimació. Per tant, sobre la base de raons constitucionals no s'han d'anul·lar ni la sentència de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia del 20 d'agost del 2015, ni l'auto de la Batllia de Guàrdia del 13 de maig del mateix any, que són les úniques decisions a les quals es pot referir aquesta impugnació en empara constitucional.

És cert que dins la protecció de l'article 10.2 de la Constitució, quan es parla del dret "*a ser informat de l'acusació*" cal subsumir, en un cas com aquest, el dret a ser informat dels càrrecs que es presentin contra els recurrents en el procediment sancionador. Però no es pot estimar cap vulneració constitucional pel fet que després de poc més d'un mes el plec de càrrecs no hagi estat encara notificat. És un període massa curt per poder apreciar una indefensió, que seria un altre possible vici vinculat al dret constitucional a un procés degut.

Això no vol dir que no s'hagi de notificar als recurrents amb promptitud raonable els càrrecs que se'ls hi imputen. Raonabilitat del termini que dependrà de la complexitat derivada de les actuacions mateixes i de l'actitud processal de les parts. Això tampoc perjudica el dret dels recurrents a accedir, en el moment oportú, a l'expedient sancionador, a examinar-lo en la seva integralitat i a obtenir les còpies d'aquelles parts de les actuacions que siguin precises per a la seva millor defensa i per presentar l'escrit de descàrrec que jutgin convenient a la seva defensa i que assenyalin després de conèixer l'expedient. Tots aquests drets i altres d'anàlegs són de configuració legal i correspon a la jurisdicció ordinària (Batllia i Tribunal Superior de Justícia) protegir-ne l'exercici. Aquesta sentència els manté en la seva integritat, tal com estan declarats en les lleis ordinàries aplicables i interpretades, en primer terme per la jurisdicció ordinària. El Tribunal Constitucional no es pronuncia sobre tot això en aquest moment, ja que no és la seva funció actuar com una tercera instància, ni com un tribunal de cassació. Aquest Tribunal ha d'examinar i considerar si, una vegada que s'han pronunciat les jurisdiccions ordinàries competents, s'han respectat els estàndards constitucionals, o internacionals quan s'escaigui, pel que fa al procés seguit, al dret a la defensa i a tots els altres drets reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

Quart

En aquest cas els drets esmentats en el fonament anterior de configuració legal ja han estat examinats per la jurisdicció ordinària, la qual ha raonat en algun moment que la impugnació constitucional era "*prematura*", perquè l'expedient sancionador es trobava encara en una fase prèvia i inicial; també es va decidir que l'exigència per part de l'INAF sobre el fet que la petició de còpies demanada pels recurrents quedés plasmada per escrit, no era una formalitat excessiva; i es va valorar com a suficient la informació donada fins al 15 d'abril del 2015, amb les referències a la gravetat de la falta i a les normes legals aplicables. Aquestes consideracions i valoracions no semblen *prima facie*, en aquest moment, als ulls d'aquest Tribunal com arbitràries o absurdes, motiu pel qual no ha d'entrar en elles, d'acord amb el cànon de constitucionalitat, que ve explicant i aplicant de manera reiterada.

DECISIÓ:

En atenció a tot allò que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Desestimar íntegrament el recurs d'empara presentat per la representació processal dels Srs. Higini i Ramon Cierco Noguer.

Segon

D'acord amb l'article 92.4 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, condemnar la part recurrent al pagament de les costes processals en seu constitucional.

Tercer

Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal dels Srs. Higini i Ramon Cierco Noguer, a l'INAF, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 13 d'octubre del 2015.

Laurence Burgorgue-Larsen
Presidenta

Isidre Molas Batllori
Vicepresident

Pierre Subra de Bieusses
Magistrat

Magistrat

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona